

АНДРЕА КРЕЙМЪР
НОЩНА СЯНКА

Тя може да контролира глутницата си,
но не и сърцето си...

АНДРЕА КРЕЙМЪР

НОЩНА СЯНКА

Превод
Вера Паунова

Издателство ИБИС
София

ВИНАГИ СЪМ ПРИВЕТСТВАЛА СХВАТКИТЕ, АЛА БИТКАТА разпалва у мен неудържими страсти.

Ревът на гризлото отекна в ушите ми. Горещият му дъх изпълваше ноздрите ми, разпалвайки жаждата ми за кръв. Зад себе си чувах накъсаното дишане на момчето, отчаян звук, който ме накара да забия нокти в пръстта. Отново изръмжах в муцуната на едрия хищник, предизвиквайки го да се опита да мине покрай мен.

„Какво, по дяволите, правя?“

Осмелих се да погледна към момчето и пулсът ми се ускори. С дясната си ръка бе притиснало раните, зейнали върху бедрото му, и между пръстите му бликаше кръв, от която дънките му бързо потъмняваха, сякаш обагрени с черна боя. Раздраната риза едва покриваше алените резки, с които бяха нашарени гърдите му. В гърлото ми се надигна глухо ръмжене.

Сниших се, готова за скок, мускулите ми се напрягнаха. Мечката се изправи на задните си лапи, ала аз не се отместих.

– *Кала!*

Викът на Брин отекна в главата ми. Жилава, кафява вълчица изскочи от гората и впи зъби в незащитения хълбок на огромния хищник. Той се обърна и се приземи на четири лапи. Мъчеше се да открие невидимия нападател, а от муцуната му хвърчеше слюнка. По-бърза от светкавица, Брин избегна атаката. Всеки път, когато тежките лапи на звяра замахваха към

нея, тя се изплъзваше в последния момент, а при първия удобен случай отново заби зъби в противника си. Щом мечката се обърна с гръб към мен, аз се хвърлих напред и откъснах парче месо от крака ѝ. Тя рязко се обърна, с изцъклени от болка очи.

Двете с Брин се снишихме до земята и започнахме да обикаляме около огромното животно. Усетих топлата му кръв в устата си и тялото ми се напрегна. Бавно, но сигурно стеснявахме обръча около противника си. Очите му не ни изпускаха от поглед. Усетих колебанието му, нарастващия му страх. Изляях дрезгаво и оголих зъби. С едно последно изсумтяване, мечката се обърна и клатушкайки се, потъна в гората.

Вдигнах муцуна и нададох тържествуващ вой. Нечий стон ме върна обратно на земята. Туристът се беше втренчил в нас с широко отворени очи. Усетих как някакво любопитство ме привлича към него. Бях предала господарите си, нарушила бях законите им. Заради него.

„Защо?“

Отпуснах глава и подуших въздуха. Кръвта на младежа се стичаше по кожата му и капеше на земята, острият ѝ металически мирис ме опияняваше и замъгляваше съзнанието ми. Надвих желанието да я вкуся.

– *Кала?*

Тревожният зов на Брин ме накара да откъсна поглед от падналия младеж.

– *Махай се оттук!*

Оголих зъби срещу по-дребната вълчица. Тя се сниши и запълзя към мен, после вдигна муцуна и ме близна по гърлото.

– *Какво ще правиш?* – прочетох въпроса в сините ѝ очи.

Изглеждаше ужасена. Зачудих се дали не смята, че искам да убия момчето за удоволствие. По вените ми се разляха вина и срам.

– *Брин, не бива да си тук. Върви си. Веднага.*

Тя изскимтя, ала се отдалечи и потъна между боровите дървета, а аз пристъпих дебнешком към туриста. Ушите ми потрепваха. Той се мъчеше да си поеме дъх, а по лицето му се четяха болка и ужас. По бедрото и гърдите му личаха рани от ноктите на мечката, които продължаваха да кървят. Знаех, че няма да спрат. Изръмжах, подразнена от това колко крехко бе човешкото му тяло.

Беше момче на моите години – седемнайсет, може би осемнайсет. Разрошена кестенява коса с лек златист оттенък падаше около лицето му. Мокри от пот кичури бяха полепнали по челото и бузите му. Имаше стройно, силно тяло и изглеждаше като човек, който може да се оправи в планината, което несъмнено беше така – до тук се стигаше единствено по стръмна, опасна пътека.

Мирис на страх струеше от него и събуждаше ловния ми инстинкт, ала под него се криеше още нещо – ухание на пролет, на току-що покарали листа и омекнала пръст. Ухание, изпълнено с надежда. Ухание на възможности. Едва доловимо и изкусително.

Направих още една крачка към него. Знаех какво искам да сторя, ала то би означавало второ, още по-сериозно нарушение на законите на Пазителите. Той опита да се отдръпне, ала простена от болка и се свлече на земята, подпирайки се на лакти. Очите ми се спряха върху лицето му. С високи скули и силна челюст, сега то бе разкривено от болка. Дори и гърчейки се в агония, той си оставаше красив. Тялото му бе на път да рухне, ала въпреки това се съпротивляваше – мускулите му се напрягаха конвулсивно, разкривайки сила и придавайки величие на страданието му. Завладя ме желание да му помогна.

„*Не мога да го оставя да умре пред очите ми.*“

Приех човешката си форма още преди да си дам сметка, че съм взела решение. Очите му се разшириха, когато белият вълк, който го наблюдаваше допреди малко, внезапно отстъпи място на момиче със същите кехлибарени очи и платиненоруса коса. Приблжих се и коленичих. Цялото му тяло трепереше. Посегнах към него, ала се поколебах, изненадана, че и аз треперя. За първи път в живота си бях толкова уплашена.

Рязко поемане на дъх ме изтръгна от мислите ми.

– *Коя си ти?*

Момчето се взираше в мен. Очите му имаха нежен сивозелен цвят – досущ като мъх през зимата. За момент останах прикована от погледа му. Изгубена сред въпросите, които, надвили болката, се четяха в очите му.

Вдигнах ръка към лицето си, накарах кучешките си зъби да се изострят и ги забих в меката плът. Щом усетих кръвта да докосва езика ми, протегнах ръка към него.

– Пий. Само това може да те спаси – гласът ми беше тих, ала твърд.

Той затрепери още по-силно и поклати глава.

– Нямах друг избор – изръмжах аз, разкривайки кучешките си зъби, все още остри, заради раната, която ми бяха нанесли.

Надявах се споменът за вълчата ми форма да го спласи достатъчно, за да ми се подчини. Ала онова, което се четеше по лицето му, не беше ужас. Очите му бяха пълни с изненада. Примижах за миг и се усилих да остана неподвижна. Кръвта се стичаше по ръката ми и капеше върху земята, покрита с паднали листа.

Нов пристъп на болка разкриви лицето му и го накара да затвори очи. Долепих кървящата си ръка до разтворените му устни. От допира по тялото ми сякаш премина ток, който възпламени кожата и се разля във вените ми. Стиснах устни, за да не изохкам, изумена и ужасена от непознатите усещания, които ме изпълваха.

Той потръпна, ала аз обвих другата си ръка около врата му, принуждавайки го да стои неподвижно, докато кръвта ми се стичаше в устата му. От движението кръвта ми рукна още по-силно.

Личеше си, че иска да се съпротивлява, ала не му бе останала сила. Усмивка изви крайчеца на устните ми. Макар и собственото ми тяло да реагираше непредсказуемо, знаех, че имам власт над неговото. Потръпнах, когато пръстите му се заключиха около ръката ми. Дишането му стана по-леко. Бавно, стабилно.

Болка, някъде дълбоко в мен, накара пръстите ми да затреперят. Прииска ми се да ги прокарам по кожата му. Да докосна заздравяващите рани, да почувствам очертанията на мускулите му.

Прехапах устни, борейки се с изкушението.

„*Стига, Кал, не прави глупости! Какво ти става?*“

Издърпах ръката си и от гърлото му се откъсна вопъл на разочарование. Не знаех как да се справя с чувството на загуба, обзело ме, когато престанах да усещам допира му.

„*Открий силата си, използвай вълка. Това е истинската ти същност.*“

Ръмжейки предупредително, аз тръснах глава и откъснах парче от ризата му, за да превържа раната си. Сиво-зелените му очи следяха всяко мое движение.

Изправих се на крака и за моя изненада той стори същото, залитайки едва-едва. Намръщих се и отстъпих назад. Той ме проследи с поглед, после сведе очи към раздраниите си дрехи и внимателно докосна останките от ризата си. Когато отново вдигна очи и ме погледна, усетих, че ми прималява. Устните му бяха полуотворени и аз не можех да откъсна поглед от тях. Пълни, извити от любопитство, без помен от ужаса, който очаквах да видя. В очите му се четяха твърде много въпроси.

„*Трябва да се махна оттук!*“

– Ще се оправяш. Върви си и никога повече не се връщай в планината – казах и се обърнах.

Изведнъж по тялото ми сякаш премина ток – беше ме хванал за рамото. Изглеждаше изненадан, ала не и уплашен. Това не беше добре. Кожата ми пламтеше под допира на пръстите му. Изчаках малко по-дълго, отколкото трябваше, сякаш исках да запомня чертите му, преди да изръмжа и да се отскубна.

– Почакай... – рече той и пристъпи към мен.

Какво щеше да стане, ако почаках, ако някак си успеех да спра живота си за малко? Какво щеше да стане, ако си откраднех мъничко време и вкусех онова, което толкова дълго ми беше забранявано? Толкова ли нередно би било? Та нали никога вече няма да видя това момче, което не познавах? Какво лошо можеше да се случи, ако се позабавех още малко тук, ако останех неподвижна, за да видя дали ще се опита да ме докосне така, както ми се иска?

Мирисът му говореше, че не се лъжа – кожата му лъхаше на адреналин и на мускуса, който издава желание. Бях допуснала всичко това да се проточи прекалено дълго, прекрачила бях границата на безопасното. Със съжаление свих ръката си в юмрук и докато очите ми пробягваха по тялото му, си припомних усещането от допира на устните му. Той се усмихна колебливо.

„*Достатъчно!*“

Юмрукът ми се стовари в челюстта му. Той се свлече на земята и повече не помръдна. Наведох се и го взех на ръце, а раницата му преметнах през рамо. Уханието на зелени поля-

ни и росни клони ме обгръщаше и ме изпълваше със странна болка, натежала в тялото ми, физическо напомняне за това, колко близко бях стигнала до предателството. Сгъстяваща се дрезгавина се прокрадваше към склоновете на планината, ала знаех, че ще успее да го отнеса до подножието ѝ, преди да се е стъмнило.

Самотен, очукан пикап беше паркиран близо до ромолящия поток, който отбелязваше границата на священото място. По протежение на целия бряг имаше черни знаци с яркооранжев надпис: „МИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО. ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ“.

Колата, „Форд Рейнджър“, беше отключена. Отворих вратата, като едва не я изтръгнах от пантите, и наместих отпуснатото тяло върху седалката на шофьора. Главата му клюмна напред, откривайки татуировката на тила му. Тъмен, причудливо изрисуван кръст.

„Навлиза в чужда собственост и на всичкото отгоре е в крак с най-новите тенденции. Слава Богу, че открих нещо у него, което не харесвам.“

Метнах раницата му на задната седалка и затръшна вратата. Ръждясалият автомобил простена. Приех вълчата си форма, все още треперейки от раздразнение, и потънах в гората. Мирисът му ме преследваше, замъглявайки волята ми. Подуших въздуха и потръпнах, усетила нова миризма, която рязко ми напомни за извършеното предателство.

– *Знам, че си тук.* – Мисълта ми беше съпроводена от ръмжене. – *Добре ли си?* – Жалостивият въпрос на Брин още повече засили страха ми. Миг по-късно тя вече тичаше до мен.

– *Казах ти да си вървиш!* – Оголих зъби, ала не можех да отрека облекчението, което неочакваната ѝ поява ми донесе.

– *Не мога да те изоставя* – Брин ме следваше с лекота. – *И много добре знаеш, че никога няма да те предам.*

Ускорих крачка и се хвърлих в сгъстяващия се мрак. Отказах се от опита да надбягам страха, приех човешка форма и препъвайки се, потърсих опората на най-близкото дърво. Грапавият допир на кората му не успя да пропъди раздразнението, което бръмчеше в главата ми като ято досадни мухи.

– *Защо го спаси?* – попита Брин. – *Хората не означават нищо за нас.*

Все така обвила ръце около дървото, аз обърнах глава и я погледнах. Беше приела човешката си форма и сега срещу мен стоеше дребно, жилаво момиче, което чакаше отговора ми с ръце на кръста и присвити очи.

Примигнах няколко пъти, ала не успях да пропъдя паренето и две сълзи, горещи и неканени, потекоха по бузите ми.

Очите на Брин се разшириха. Аз никога не плачех. Не и когато някой можеше да ме види.

Извърнах лице, ала усещах, че продължава да ме наблюдава – безмълвно, без укор в погледа. Нямах отговор за нея. Нито за себе си.

2

ОТВОРИХ ВХОДНАТА ВРАТА И ЗАМРЪЗНАХ НА МЯСТОТО СИ,

доловила миризмата на посетителите. Стар пергамент и хубаво вино – уханието на Лумин Найтшейд излъчваше аристократична изисканост, ала телохранителите ѝ изпълваха къщата с тежкия мирис на горещ катран и опърлена козина.

– Кала! – гласът на Лумин лепнеше от сладост.

Потръпнах, но се помъчих да си възвърна самообладанието, преди да пристъпя в кухнята, стиснала устни. Стигаше ми мирисът на онези същества, няхах желание да усетя и вкуса им.

Лумин седеше на масата, точно срещу алфа-вълка на глутницата ѝ, моя баща. Седеше съвършено неподвижна, изпъната като струна, а шоколадовокафявата ѝ коса бе прибрана на кок. Беше облечена както винаги – с абаносово-черен костюм и снежнобяла риза с висока яка. От двете ѝ страни стояха два призрака, надвиснали като черни сенки зад нежните ѝ рамене.

Впих зъби във въгрешната страна на бузите си – само така можех да се въздържа да не изръмжа срещу телохранителите ѝ.

– Седни, скъпа – подкани ме Лумин.

Придърпах стола, който се намираще най-близо до баща ми, и приседнах на ръба, готова за скок. Не можех да се отпусна в присъствието на призраците.

„Дали вече знае за нарушението? Дали не е дошла, за да нареде да ме екзекутират?“

– Остава малко повече от месец, скъпо момиче – тихо каза тя. – Сигурно нямаш търпение съюзът да бъде сключен?

Усетих, че съм затаила дъх, едва когато го чух да излиза из-между стиснатите ми зъби.

– Аха.

Лумин допря връхчетата на пръстите си пред лицето си.

– Само това ли имаш да кажеш, когато става дума за прекрасното бъдеще, което те очаква?

Баща ми се изсмя със своя подобен на лай смях.

– Кала не е романтична като майка си, господарке.

Тонът му бе съвършено спокоен, ала усетих, че ме поглежда. Прокарах език по кучешките си зъби, които бяха започнали да се заострят.

– Разбирам – отвърна Лумин, докато погледът ѝ ме обхождаше от горе до долу.

Скръстих ръце пред гърдите си.

– Може би трябва да я научиш как да се държи, Стивън. За мен е задължително една алфа да е въплъщение на изискаността. Наоми винаги е изпълнявала тази роля със забележителен финес.

Тя продължаваше да ме гледа, така че не можех да ѝ се озъбя, както ми се искаше.

„Финес, друг път! Аз съм воин, а не идеалната булка.“

– Мислех, че ще останеш доволна от този съюз, скъпо момиче – продължи тя. – Ти си красива алфа, а в глутницата на Бейн досега не се е раждал равен на Рение. Дори Емил го признава. Съюзът между двама ви вещае добро за всички нас. Трябва да си благодарна, че ще имаш такъв партньор.

Стиснах зъби, ала издържах погледа ѝ, без да мигна.

– Уважавам Рен. Той ми е приятел. Не виждам причина да не ни е добре заедно.

„Приятел... горе-долу. Рен ме гледа, сякаш съм буркан с курабийки, в който не би имал нищо против да бръкне. И не той ще трябва да плаща за откраднатото след това.“

Макар че от самото начало на годежа аз контролирах връзката ни, никога не си бях представяла, че ще е толкова трудно да изпълнявам ролята на полицай в нея. Рен не обичаше да играе по правилата и беше достатъчно привлекателен, че да се

замисля дали не си струва да рискувам и да му позволя да вкуси от онова, което ни предстоеше.

– Добре? – повтори Лумин, потропвайки с пръсти върху масата. – Но не го ли желаяш? Емил ще побеснее, ако реши, че се отнасяш с пренебрежение към неговия наследник.

Вперих поглед в пода, проклинайки червенината, избила по бузите ми.

„Какво значение има желая ли го, или не, когато така или иначе не мога да направя нищо?“ В този момент я ненавиждах.

Баща ми се прокашля.

– Господарке, съюзът е предопределен от мига, в който те се родиха. И двете глутници са твърдо решени той да се състои. Също както дъщеря ми и синът на Емил.

– Както казах, няма причина да не ни е добре заедно – прошепнах аз, ала не можах да потисна ръмженето, промъкнало се в гласа ми.

Звънтящ смях ме накара да вдигна очи към Пазителката. При вида на очевидното ми смущение, по устните ѝ заигра покровителствена усмивка и аз я погледнах свирепо, неспособна да сдържам повече гнева си.

– Много добре – тя отмести поглед от мен към баща ми. – Церемонията не бива да бъде нито отлагана, нито прекъсвана. При никакви обстоятелства.

Тя се изправи и протегна ръка. Баща ми докосна с устни бледите ѝ пръсти и тя се обърна към мен. Неохотно поех въздушната ѝ ръка, опитвайки се да не мисля колко много ми се иска да я ухапя.

– Всички достойни за уважение жени притежават финес, скъпа.

Тя докосна бузата ми и допирът на остриите ѝ нокти бе достатъчно силен, за да ме накара да потръпна.

Усетих как стомахът ми се свива.

Тънките ѝ точета изтракаха отривисто по кухненския под, когато тя излезе, следвана от призраците, чието безмълвие беше по-зловещо от заплашителния ритъм на стъпките ѝ. Свих колена пред гърдите си и облегнах лице на тях. Не си поех дъх, докато не чух външната врата да се затваря.

– Ужасно си напрегната – отбеляза баща ми. – Да не се е случило нещо по време на патрула?

Поклатих глава:

– Знаеш, че ненавиждам призраци.

– Всички ги ненавиждаме.

Свих рамене.

– Защо беше тук?

– За да обсъдим съюза.

– Шегувах се – намръщих се аз. – Заради нас с Рен?

Баща ми уморено прокара длан върху очите си.

– Кала, няма да е зле, ако престанеш да гледаш на съюза като на препятствие, което трябва да преодолееш. Става въпрос за много повече, отколкото просто „ти и Рен“. Нова глутница не е създавана от десетилетия. Пазителите са изнервени.

– Съжалявам – казах, ала не го мислех.

– Не се извинявай, а започни да се отнасяш по-сериозно.

Думите му ме накараха да се изправа в стола си.

– Емил беше тук днес – рече баща ми и направи гримаса.

– Какво? – ахнах аз. – Защо?

Не можех да си представя приятелски разговор между Емил Ларош и неговия съперник-алфа.

– По същата причина, както и Лумин – хладно отвърна баща ми и аз зарових пламналото си лице в ръцете си. – Кала?

– Извинявай, татко – отговорих, преглъщайки смущението си. – Просто двамата с Рен се разбираме добре. Приятели сме, горе-долу. Отдавна знаем какво ни предстои. Не виждам никакви проблеми и бих се учудила, ако Рен смята, че има такива. Но всичко би било много по-лесно, ако ни оставят на мира. Цялото това напрежение изобщо не помага.

Баща ми кимна.

– Добре дошла в живота си на алфа. Напрежението никога не помага. И никога не изчезва.

– Прекрасно! – въздъхнах и станах от стола. – Имам домашни.

– Лека нощ, тогава – тихо каза той.

– Лека.

– И още нещо, Кала...

– Да? – спрях се в подножието на стълбите.

– Не се сърди на майка си.

Намръщих се и тръгнах нагоре по стълбите. Когато стигнах вратата на стаята си, извиках стреснато. Навсякъде бяха

разпръснати дрехи – нахвърляни бяха по пода и по леглото, висяха от нощното шкафче и от лампата.

– Така не може! – посрещна ме майка ми с обвинително вдигнат пръст.

– Мамо!

В ръцете си стискаше една от любимите ми тениски – от турне на „Пиксис“ през осемдесетте.

– Нищо красиво ли не притежаваш? – размаха тя провинилата се тениска.

– Зависи какво разбираш под „красиво“ – не ѝ останах дължна аз.

Потиснах една въздишка и след като се огледах за дрехи, на които особено държах, седнах върху пуловера си с надпис „Републиканци в подкрепа на Волдемор“.

– Дантела? Коприна? Кашмир? – продължаваше Наоми. – Поне една дреха, която да не е памук или дънки?

Тя започна да усуква тениската, която държеше в ръцете си, и аз потръпнах.

– Знаеш ли, че днес *Емил* беше тук? – очите ѝ обходиха леглото и нахвърляните по него дрехи.

– Татко ми каза – отговорих тихо, макар че ми идеше да се разкрещя.

Улових един кичур коса, който се спускаше над рамото ми, и пхнах крайчеца му между зъбите си.

Майка ми сви устни и пусна тениската, за да издърпа пръстите ми от косата ми. После въздъхна и като приседна на леглото, свали ластика от плитката ми.

– И тази коса! – тя прокара пръсти през къдриците ми. – Изобщо не мога да разбера защо винаги я връзваш.

– Прекалено е дълга – обясних аз. – Пречи ми.

Тя поклати глава и дългите ѝ обици иззвънтяха.

– Прекрасното ми цвете. Ти си жена и не можеш да го криеш повече.

Аз изръмжах отвратно и се отдръпнах в другия край на леглото.

– Не съм никакво цвете! – отсякох и отметнах косата си зад гърба; освободена от плитката, тя тежеше и ми пречеше.

– Всъщност си, *Кала* – тя се усмихна. – Прекрасната ми лилия.

– Това е просто едно име, мамо – казах аз и се заех да събирам дрехите си. – Не означава нищо.

– Напротив – предупредителната нотка в гласа ѝ ме стресна. – И остави дрехите. Не е необходимо.

Замръзнах на мястото си, стиснала тениската, която тъкмо сгъвах. Майка ми изчака да я оставя върху покривката на леглото и когато се наканих да проговоря, ми даде знак да замълча.

– Новата глутница ще се формира следващия месец. Ти ще си нейната алфа-женска.

– Знам – отговорих, потискайки желанието да я замеря с някой мръсен чорап. – Знам го, откакто станах на пет години.

– Време е да започнеш да се държиш като такава – продължи тя. – Лумин се безпокои.

– Да, разбрах. Финес. Иска да покаже финес – усетих, че ми се повдига.

– А Емил се тревожи за онова, което Рение иска.

– Онова, което *Рен* иска? – повторих аз, а острият ми тон изненада дори мен.

Майка ми вдигна един сутиен от леглото. Беше памучен и чисто бял – само такива притеждавах.

– Трябва да помислим за приготовленията. Нямах ли *никакво* святно бельо?

Усетих как бузите ми отново пламват и се зачудих дали няма да ми стане нещо от толкова много изчервяване.

– Не искам да говоря за това.

Без да ми обръща внимание, тя се зае да сортира нещата ми на две купчинки, като си мърмореше нещо под носа. Тъй като ми беше наредила да престана да сгъвам дрехите си, можех само да предполагам, че ги делеше на „приемливи“ и „за изхвърляне“.

– Той е алфа и е най-харесваното момче в училището ти. Поне доколкото знам – в гласа ѝ се прокрадна замислена нотка. – Сигурна съм, че е свикнал момичетата да правят каквото поиска. Когато дойде твоето време, трябва да знаеш как да му се харесаш.

Горчива жлъчка изпълни гърлото ми и трябваше да я преглътна, преди да мога да отговоря.

– Мамо, аз също съм алфа, нали не си забравила? Рен

очаква от мен да застана начело на глутницата. Той *иска* да съм воин, а не мажоретка!

– Рение иска да бъдеш негова жена. Само защото си воин, не означава, че не можеш да бъдеш съблазнителна.

– Кал е права, мамо – разнесе се гласът на брат ми. – Рен не иска мажоретка. През последните четири години е излизал с всяка една от тях. Сигурно са му дошли до гуша. Със сестра ми поне няма да му е скучно.

Обърнах се и видях Ансел да се обляга на касата на вратата. Очите му обходиха стаята.

– Ха! Ураганът Наоми преминава, без да остави оцелели след себе си.

– Ансел! – сопна се майка ми с ръце на хълбоците. – Ако обичаш, остави ни насаме.

– Съжалявам, мамо – каза Ансел, все така широко ухилен, – но Барет и Саша са долу и те чакат, за да отидете на нощен патрул.

Майка ми изненадано повдигна вежди.

– Толкова ли късно е станало?

Ансел сви рамене и ми смигна, когато тя се обърна. Поставих ръка пред устата си, за да скрия усмивката си.

Майка ми въздъхна.

– Кала, говоря ти сериозно. Сложих някои нови дрехи в гардероба ти и очаквам да започнеш да ги носиш.

Понечих да се възпротивя, ала тя ме прекъсна:

– Нови дрехи от утре или ще изхвърля всичките ти тениски и счепени дънки. Точка по въпроса.

Тя се изправи и прекоси стаята, а полата ѝ се увиваше около глезените ѝ, докато вървеше. Когато я чух да слиза по стълбите, изстенах и се изтегнах върху леглото, заравяйки глава в купчинка тениски. Прииска ми се да приема вълчата си форма и да направя леглото на парчета. Само че тогава със сигурност щяха да ме накажат. Освен това обичах леглото си, а в момента то бе едно от малкото неща, които майка ми не заплашваше да изхвърли.

Матракът изскърца. Подпрях се на лакти и погледнах към Ансел. Беше се настанил в края на леглото.

– Поредният задушевен разговор между майка и дъщеря?

– Ти как мислиш? – отвърнах и се претърколих по гръб.

– Добре ли си?

– Аха – уверих го, докато разтърквах слепоочията си в опит да прогоня пулсиращата болка, появила се изведнъж.

– Е? – попита Ансел и когато го погледнах, видях, че насмешливата му усмивка е изчезнала.

– Какво?

– Става дума за Рен...

– Изплюй камъчето, Ан!

– Харесваш ли го? Имам предвид, наистина? – изтърси той на един дъх.

В отговор аз отново се отпуснах на леглото и покрих очите си с ръце.

– Не започвай и ти!

Той се доближи към мен.

– Ами просто... Ако не искаш да си с него, няма защо да го правиш.

Думите му ме накараха да отворя очи, макар че все още не свалях ръце от тях. За миг дъхът ми спря.

– Можем да избягаме. Аз ще остана с теб – довърши Ансел толкова тихо, че едва го чух.

Изправих се рязко.

– Ансел! – прошепнах. – Никога повече не казвай подобно нещо. Нямам представа какво... Просто зарежи, става ли?

Той си играеше с покривката на леглото.

– Искам да си щастлива. Изглеждаше толкова ядосана на мама.

– Наистина съм ѝ ядосана. На мама, не на Рен.

Прокарах пръсти през дългите кичури, които падаха върху рамото ми, и се запитах дали да не си обръсна главата.

– Значи нямаш нищо против? Да бъдеш жена на Рен?

– Да. Нямам нищо против – отвърнах аз и като протегнах ръка, разроших русо-кестенявата му коса. – Освен това ти също ще си част от новата глутница. Както и Брин, Мейсън и Фей. С вас зад гърба си без проблем ще държа Рен, където му е мястото.

– И още как! – той се ухили.

– И да не си споменал пред никого за бягане от къщи. Ан, това е много опасно. А и откога стана толкова свободомислещ? – попитах аз и присвих очи.

Брат ми оголи заострените си зъби.

– Нали съм *твой* брат?

– Значи предателските ти наклонности са по моя вина? – плеснах го през гърдите аз.

– Всичко, което трябва да знам, съм го научил от Кал.

Той се изправи и започна да подскача върху леглото, докато аз не се претърколих през ръба. Приземих се на пръстите на краката си и като сграбчих покривката на леглото, рязко я издърпах. Ансел тупна върху матрака, отскочи веднъж и остана да лежи там, заливайки се от смях.

– Говоря сериозно, Ансел. Нито думичка никому.

– Не се притеснявай, Кал. Не съм глупак. Никога няма да предам Пазителите. Освен ако ти не ме помолиш... алфа.

Опитах се да се усмихна:

– Благодаря ти.

3

КОГАТО НА ДРУГАТА СУТРИН СЛЯЗОХ НА ЗАКУСКА, В КУХНЯТА се възцари тишина. Насочих се право към кафето, но майка ми се втурна към мен, сграбчи ръцете ми и ме обърна към себе си.

– О, миличка! Прекрасна си! – каза тя и ме целуна по двете бузи.

– Най-обикновена пола, мамо – отскубнах се аз. – Какво толкова!

Взех една чаша от шкафа и си налях кафе. Едва в последната секунда успях да отметна дългата си коса, преди русите кичури да се натопят в черната течност.

Опитвайки се да прикрие усмивката си, Ансел ми подхвърли едно енергийно блокче „Луна“.

– *Предател!* – казах безгласно, докато сядах на масата.

Не бях преглътнала и два залъка, когато усетих, че баща ми се е вторачил в мен.

– Какво? – обърнах се към него с уста, пълна със соев протеин.

Той се закашля и примига няколко пъти, след което хвърли бърз поглед към майка ми.

– Извинявай, Кала. Предполагам, че не очаквах да вземеш думите на майка си толкова присърце.

Майка ми го изгледа гневно. Той се размърда в стола и отвори вестника си, „Денвър Поуст“.

– Изглеждаш просто прелестно.
– Прелестно? – гласът ми скочи с няколко октави, а кафето в ръката ми потрепери.

Ансел се задави с бисквитата, която ядеше, и посегна към чашата с портокалов сок.

Баща ми вдигна вестника пред лицето си, а майка ми ме потупа по ръката. Позволих си да я изгледам сърдито, преди да потъна в приятната омая на кофеина.

Останалата част от закуската мина в неловко мълчание. Татко четеше, мъчейки се да не поглежда нито към мен, нито към майка ми, докато тя час по час ми хвърляше окуражителни погледи, на които аз отвърщах с леденостудено изражение. Ансел не ни обръщаше никакво внимание и щастливо дъвчеше бисквитата си. Най-сетне изпих и последните глътки кафе.

– Да тръгваме, Ан.

Ансел скочи от стола, взе си якето и тръгна към гаража.

– Късмет, Кал – обади се баща ми, докато вървах след брат си, но аз не му отговорих.

Обикновено с нетърпение очаквах да отида на училище, ала днес изпитвах единствено ужас.

– Стивън! – майка ми повиши глас тъкмо когато прекрочвах прага и аз побързах да затръшна вратата след себе си.

– Може ли аз да карам? – попита Ансел с надежда в гласа.

– Не – отсякох и се насочих към шофьорското място на нашия джип.

Ансел сграбчи таблото, когато колата излетя на улицата сред свистене на гуми. Мирис на изгоряла гума изпълни купето. Когато засякох третата поредна кола, той ми хвърли сърдит поглед, все още мъчейки се да закопчае колана си.

– Само защото ти се иска да убиеш някого, понеже трябва да носиш чорапогащник, не означава, че това трябва да съм аз.

– Не нося чорапогащник – процедих през стиснати зъби и рязко извих кормилото, за да изпреваря поредната кола.

Ансел повдигна вежди.

– Така ли? Това не е ли непристойно или нещо такова?

Той се ухили насреща ми, ала свирепият поглед, който му хвърлих, го накара да се свие в седалката. Докато стигнем паркинга на „Маунтин Скул“, лицето му беше станало бяло като платно.

– Мисля, че на връщане ще се прибера с Мейсън – заяви той, затръшвайки вратата след себе си.

Когато забелязах, че кокалчетата на пръстите ми бяха побелели от стискане на кормилото, си поех дълбоко дъх.

„Това са просто дрехи, Кал. Не е като да са те накарали да си сложиш силикон или нещо такова.“

Неволно потръпнах – да се надяваме, че на майка ми няма да ѝ хрумне подобно нещо.

Брин се присъедини към мен, докато пресичах паркинга. При вида ми очите ѝ се разшириха и тя ме огледа от горе до долу.

– Какво се е случило?

– Финес – изръмжах аз, без да забавям крачка.

– Ъ? – гъстите ѝ, червеникавокафяви къдрици подскачаха около лицето ѝ, докато тя се опитваше да не изостава.

– Очевидно от една алфа се очаква повече от това да се бори срещу Търсачите – поясних аз. – Поне според Лумин и майка ми.

– Значи Наоми пак се опитва да те преобрази по свой вкус? Не ѝ е за първи път.

– Този път е сериозна – отвърнах аз и оправих колана на полата си, мечтаейки си да бях обута с дънки. – Също както и Лумин.

– В такъв случай май нямаш голям избор – сви рамене Брин, докато минавахме покрай подобните на бунгала общежития, от които се изсипваха обикновените ученици, с все още премрежени от сън очи.

– Благодаря за доверието – казах аз, отказвайки да се занимавам повече с полата – така или иначе не знаех как се очаква да ми стои.

Влязохме в училището, без да говорим, и се отправихме към дългата редица шкафчета на горните класове. Училищната миризма, която ме посрещаше всяка сутрин, днес беше различна. Острият, металически мирис от шкафчетата, парливата миризма на лакирания под, която рязко контрастираше със свежия дъх на кедровите греди по тавана – всичко това си беше същото, ала мириса на страх, който обикновено лъхаше от хората, го нямаше.

Вместо него надушвах любопитство и изненада, странна реакция на онези ученици, които живееха в общежитията и

които местните Пазители и Стражи грижливо държаха на страни. Единствените ни общи занимания бяха учебните часове. Погледите, които ме следваха, докато си проправях път между тълпата от ученици, изобщо не ми харесваха.

– Всички ли ме гледат? – попитах, мъчейки се да не звуча притеснено.

– Аха. Общо взето, всички гледат теб.

– О, Господи! – простенах и още по-здраво стиснах чантата си.

– Но пък изглеждаш много секси – от бодрия ѝ тон стомахът ми се преобърна.

– Моля те, никога вече не казвай подобно нещо. Никога!

„Защо ѝ трябваше на Наоми да ми причинява това!“

Чувствах се като атракция в някой цирк.

– Извинявай – каза Брин, играейки си с пъстрите метални гривни, които звънтяха около ръката ѝ.

Прибрах домашните си в шкафчето и тъкмо вадех учебниците, които щяха да ми трябват през първите два часа, когато глъчката в коридора внезапно отстъпи място на заинтригуван шепот, а Брин рязко се изпъгна.

Знаех какво означава това. Той беше наблизко. Преметнах чантата си през рамо, затворих вратата на шкафчето и сърдейки се, че сърцето ми неволно се беше разтуптяло, се огледах за Рение Ларош.

Тълпата от ученици се раздели на две, за да направи място на водача на Бейн и неговата банда. Заобиколен от Сабин, Невил, Козет и Дакс, Рен се носеше през коридора, сякаш без да стъпва по пода. Движеше се така, сякаш училището му принадлежи. Очите му се стрелкаха във всички посоки – винаги нащрек, винаги хищник.

„Бас държа, че него никога не са го карали да се променя.“

Когато ме забеляза, по устните му заигра усмивка. Посрещнах предизвикателния му поглед, без да помръдвам, а Брин застана още по-близо до мен, така че усещах дъха ѝ върху рамото си.

Всички в коридора замръзнаха по местата си и зашушукаха, вперили погледи в нас.

Движение вдясно от мен привлече вниманието ми. Мейсън, Ансел и Фей се отделиха от тълпата ученици и застанаха до Брин. Почувствах се малко по-сигурна.

„Вече не си единственият алфа, а?“

Очите на Рен се присвиха при вида на вълците на Найтшейд зад гърба ми и той се изсмя рязко.

– Няма ли да отпратиш войниците си, Лили?

Аз хвърлих поглед към неговите придружители, застанали край своя водач като стражи.

– Кой го казва!

Ниският му смях прозвуча почти като ръмжене.

– Махайте се – обърна се той към Сабин. – Искам да поговоря с Кала. Насаме.

Чернокосото момиче вдясно от него настръхна, ала въпреки това се отдалечи. Останалите трима вълци я последваха, макар че Дакс хвърли бърз поглед към своя водач, преди да потъне в тълпата.

Рен повдигна вежди и аз кимнах.

– Брин, ще се видим в час.

Чух шумоленето на къдриците ѝ, когато кимна, и с крайчеца на окото си видях как Мейсън и Фей ѝ шепнат нещо, докато се отдалечаваха. Аз зачаках, ала погледът на Рен си остана прикован някъде зад рамото ми. Обърнах се и видях, че Ансел още стои там.

– Ти също. Веднага.

Малкият ми брат кимна и изтича след останалите.

Рен се разсмя.

– Загрижени са, а?

– Няма значение – скръстих ръце пред гърдите си аз. – За какво е цялото това представление, Рен? Половината училище ни гледа.

Той сви рамене.

– Те винаги ни гледат. Страх ги е от нас. Както си му е редът.

Свих устни, но не казах нищо.

– Решила си да опиташ нещо ново, а? – рече той, докато погледът му се плъзгаше по тялото ми.

„Майната ти, Наоми!“

Кимнах неохотно и сведох очи, ала Рен ме улови за брадичката и повдигна лицето ми нагоре. Когато вдигнах поглед, видях, че се усмихва с най-съблазнителната си усмивка. Блъснах ръката му и усетих как в гърдите му се надига гърлено ръмжене.

– Полека, момиче!

– Дрехите ми нямат никакво значение – отдръпнах се аз, облягайки се на шкафчето. – Престани да си играеш с мен. Познаваш ме твърде добре.

– Така е – прошепна той. – И точно затова те харесвам.

Стиснах зъби, борейки се с парещото напрежение, с което ме изпълваше близостта му.

– Обаянието ти изобщо не ми действа – излъгах аз. – Стига си се превземал, Рен. Какво искаш?

Той се изсмя.

– Хайде де, Кал. Мислех, че сме приятели.

– *Приятели* сме – натъртих аз и нарочно не продължих веднага. – До трийсет и първи октомври. После всичко се променя. Такива са правилата, а ти се държиш като разгонен самец. Просто ми кажи какво си си наумил.

Затаих дъх, питайки се дали не бях прекалила. Гневен отговор обаче не последва, а за частица от секундата лицето му придоби нежно изражение.

– Пазителите здравата са ни стегнали – каза той. – Лично на мен ми омръзна да следят всяко мое движение. Чудех се дали не искаш да направим нещо по въпроса.

Очаквах някаква шега, ала такава не последва.

– К-к-какво по-точно? – успях да попитам най-сетне.

Той направи колеблива крачка към мен.

– Какъв им е проблемът, та са толкова строги? – прошепна и се приведе към мен.

Беше ми трудно да дишам.

„*Всичко е под контрол. Всичко е под контрол.*“

– Съюзът. Новата глутница – отговорих.

Вече беше толкова близо, че можех да видя сребърните пръски в тъмносивите му очи.

Той кимна и се ухили още по-широко.

– И от кого зависи дали съюзът ще успее или ще се провали?

Сърцето ми биеше все по-лудешки.

– От нас!

– Точно така! – Той се изправи и аз отново можех да дишам. –

Мислех си, че можем да направим нещо по този въпрос.

– Като например?

Видях как вратът и раменете му се напрегнаха и ме ползиха тръпки.

„*Разтревожен е. Какво е в състояние да разтревожи Рен?*“

– Можем да прекарваме повече време заедно. Да привлечем предаността на глутницата на своя, а не на тяхна страна – каза той. – Да убедим приятелите си да престанат да се мразят. Това може да накара Пазителите да се успокоят и да поохлабят каишката.

Задъвках долната си устна, обмисляйки думите му.

– Искаш да започнем да се подготвяме за съюза още отсега?

Той кимна.

– Да го направим постепенно. Така ще имат време да се приспособят, вместо да им се стовари като изневиделица през октомври. Мислех си, че можем да излизаме заедно.

– Да излизаме? *Заедно?* – прехапах устни, за да не избухна в смях.

– Не може да ни навреди – отвърна той тихо.

Напиращият в гърдите ми смях замря, когато осъзнах, че говори напълно сериозно.

„*Освен ако преди това не си разкъсат гърлата.*“

– Рисковано е.

– Да не искаш да кажеш, че не можеш да контролираш вълците си?

– Разбира се, че не искам да кажа нищо такова! – озъбих се аз. – Ще направят каквото им кажа.

– Значи не би трябвало да е проблем. Или греша?

Въздъгнах.

– Пазителите и с теб ли се захванаха?

Рен откъсна поглед от очите ми.

– Ефрон изрази известно притеснение относно моите... навици. Безпокои се да нямаш опасения по отношение на верността ми.

Рен предъвка последната дума, сякаш беше особено жилаво месо, и аз се превих от смях. За миг лицето му придоби наранено изражение.

– Така ти се пада, Ромео! – при тези думи насочих пръсти към гърдите му, сякаш държах пистолет. – Ако не беше син на Емил, кожата ти отдавна да виси над камината на бащата на някое момиче, чието сърце си разбил.

По устните на Рен пробяга коварна усмивка.

– Не си далеч от истината – съгласи се той и сложи ръка

върху шкафчето, точно над рамото ми. – През последния месец Ефрон ни посещава всяка седмица.

По устните му все още играеше усмивка, ала очите му бяха разтревожени.

Уплашена, аз го сграбчих за ризата и го придърпах по-близо до себе си:

– Всяка седмица?

Той кимна и прокара пръсти през косата си с цвят на кафе.

– Не се учудвай, ако го видиш да се появява с пушка на съюза.

Усмихнах се, ала дъхът ми изведнъж спря, когато той се приведе към мен и устните му докоснаха ухото ми. Побързах да се отдръпна – Пазителите държаха изключително много на непорочността, дори и ако Рен не я вземаше на сериозно.

– Според мен се тревожат, че следващото поколение може да се разбунтува. Но аз никога няма да те изоставя пред олтар, Лили.

Ударих го в корема и моментално съжалих. Стомахът му беше като от желязо и аз побързах да отдръпна ръката си, като я разтърквах.

Пръстите му се склучиха около китката ми. По устните му все така играеше усмивка.

– Добро кроше.

– Благодаря, че забеляза – опитах се да изтръгна ръката си, ала хватката му беше прекалено здрава.

– Е, какво мислиш?

– За това, да излизаме заедно?

Не бях в състояние да срещна очите му. Беше прекалено близо. Усещах топлината на тялото му и от това ми ставаше горещо.

– Да.

Лицето му беше на сантиметри от моето. Миришеше на кожени дрехи и сандалово дърво.

– Може и да се получи – отвърнах, убедена, че всеки миг ще се разтопя върху вратичката на шкафчето. – Ще си помисля.

– Много добре – Рен се отдръпна и пусна ръката ми. – Доскоро, Лили.

Той се отдалечи с лека стъпка и смеейки се, потъна в тълпата.